

Zpravodaj

BJB Brniště

Duben 2022

15. ročník

**„Ale Bůh je věrný! Nedovolí, abyste
byli pokoušeni nad své možnosti;
uprostřed zkoušky vám poskytne
východisko, abyste mohli obstát.“
Bible, 1. Korintským 10,13**

Dopřej tomu sluchu, Jóbe, postůj, zda pochopíš Boží divy. Víš snad, co jimi Bůh míní, když ozáří oblak svým bleskem? Víš něco o tom, jak plují oblaka, a vůbec něco o divech Všemědoucího? ... Kde jsi byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, víš-li něco rozumného o tom. Víš, kdo stanovil její rozměry, kdo nad ní natáhl měřicí šňůru? Do čeho jsou zapuštěny její podstavce, kdo kladl její úhelný kámen, zatímco jitrní hvězdy společně plesaly a všichni synové Boží propukli v hlahol? ...

Jób 37:14, 38:4-7nn

Milí bratři, milé sestry,

Sedím v pracovně u počítače a snažím se vymyslet něco chytrého, co by vás povzbudilo, oslovilo při čtení tohoto úvodníku. Musím se přiznat, že mě vůbec nic nenapadá. Venku zapadající slunce vrhá krásné stíny a vše barví do sytě oranžova a já bych se nejraději na všechno vykašlala a šla ven kochat se modrou oblohou a hledat v trávě nové známky života, jak se rostlinky po zimním spánku probouzí k životu. Najednou mám strašnou chuť vypadnout ze všech povinností a úkolů, ze všech zpráv o válce a uprchlících a jen tak tiše spočinout uprostřed Božího stvoření.

S každým novým dnem plným slunce a modré oblohy si znovu více a více uvědomuji krásu Božího stvoření a tedy i Boha. Přijde mi jako bych dlouhou dobu spala, jako ta Šípková Růženka, obklopená jen koronavirem a válkou, a mé dny dostaly nádech všech možných odstínů šedi. Jako by se vytratily barvy a radost. Ta obyčejná radost z nového dne, z Boží blízkosti, z Božího stvoření... Zůstaly jen povinnosti, starosti, úkoly a špatné zprávy. A najednou, uprostřed toho všeho, vyšlo slunce, ozářilo oblohu, polechtalo kytky v záhonku, že zvědavě vystrčily hlavičky aby se i ony podívaly na to, co se děje. Sedivé dny vystrčovalo slunce a modrá obloha. Já mám pocit, že svět opět získává barvy navzdory válce a všem těžkostem života. Pravděpodobně jen proto, že já se dívám jinak. Nedívám se na Seznam zprávy, ale ven z okna, a vidím krásu, kterou Bůh stvořil i pro mne, abych se radovala z nového dne, z Jeho stvoření, z Jeho přítomnosti, z Jeho lásky...

Když přichází zima, těším se na dlouhé zimní večery při svíčkách, na pohled na bílou krásu z tepla pokoje. Ale toho se rychle nasytím a pak už jen vyhlížím jaro. Letos, snad proto, že nebyl v podstatě žádný sníh, mě doslova a do písma pohltila šed'. Sed' počasí i dnů, smutek a bolest nad během událostí. Vytratily se barvy i radost.

A tak Bůh použil přírodu, aby upoutal mou pozornost, abych celou svou bytostí, i tou poslední buňkou v těle, začala opět vnímat barvy. Jeho barvy, které dává životu, životu s Ním. Je to opravdu jako probudit se z dlouhého spánku.

Job ve svém životě prošel těžkou zkouškou. O všechno přišel. Zůstal mu jen holý život, tělo plné boláků a žena, co mu radí, aby zlořečil Bohu a zemřel. A Job, po dnech strávených v přítomnosti přátel, jejichž rady také nikam nevedou, vyzve Boha k zodpovědnosti a odpovédím. A

Bůh mu odpoví. Ale ne tak, jak si Job představuje. Bůh mluví o svém stvořitelském díle. Za každým dalším Božím slovem Job vidí Boží velikost, Boží moudrost, Boží dokonalost...

„Jen z doslechu o tobě jsem slyšel, teď jsem tě spatřil vlastním okem.“ (Job 42:5) Byl to jen Boží hlas, který slyšel, ale Bůh ho přiměl rozhlédnout se kolem, vidět dokonalost přírody, její zázraky a tajemství, což je všechno Boží dílem, a Job najednou říká, že viděl Boha. Viděl Boha v jeho díle. Tak nějak se teď cítím i já. Po dlouhé době spánku v šedi vidím barvy, prožívám tichou radost, protože vidím Boha v jeho velikosti, zázracích i tajemstvích, ve všech těch otiscích prstů, i jeho charakteru, které nám tu zanechal v tom všem svém stvoření kolem nás.

Pán Ježí říká v evangeliích: „Kdo má uši k slyšení, slyš.“ Já bych dnes chtěla povzbudit každého z nás: „Kdo máš oči k dívání, tak se dívej.“ Job nedostal odpovědi na své otázky. Ale viděl Boha. A to prostě k životu stačí.

V Kristově lásce

Martina

P.S. Omlouvám, se všem, kteří očekávali super duchovní úvodník. Prostě jsem dnes měla spíše poetickou náladu. :-)

OHLASY

Ohlasy ze setkání staršovstva v březnu

Březnové setkání staršovstva jsme měli ve středu 16.3.2022 v Oáze, sešli jsme se v plném počtu.

- Setkání vedl J. Šimek, na úvod četl z 2. Pt 1, 3-8. Krátké shrnutí je „nezůstávejme nečinnými v poznání Krista a nesení ovoce“. Na úvod jsme se ještě společně modlili.
- Naplánovali jsme program setkání na duben.
- Sborové shromáždění bude v neděli 10.4.2022. Po bohoslužbách bude společný oběd a poté sborové shromáždění.
- Body na sborové shromáždění:
 1. Kontrola usnesení z posledních sborových shromáždění
 2. Sborový řád – diskuze, hlasování
 3. Projednání materiálů a návrhů na sjezd delegátů
- V rámci Velikonoc bude kromě nedělních bohoslužeb i setkání v Oáze na Velký pátek (tzv. Velkopáteční ztišení) od 18.00.

- Diskutovali jsme o počtu vyplněných formulářů v rámci souhlasu s nakládáním s osobními údaji (GDPR). Štefan bude muset ještě některé lidi urgovat, aby je vyplnili.
- U sbírky na pomoc Ukrajině jsme rozhodli, že dary poslané na účet do neděle 20.3.2022 pošleme na VV BJB. Dary v kasičce necháme pro potřeby sboru v rámci pomoci přímo v Brništi spojené s případným ubytováním uprchlíků v našem sboru.
- Také jsme během setkání vyplnili a odeslali online formulář na VV BJB s nabídkou ubytování pro uprchlíky v Oáze (v podkroví).
- V rámci staršovstva jsme se také připojili přes aplikaci Zoom k setkání s ostatními sbory nebo jednotlivci z BJB ohledně situace baptistů na Ukrajině, jak oni pomáhají lidem přímo tam. Také byla prezentována situace a možnost pomoci uprchlíkům, ať už materiálně (ubytování, jídlo) nebo i jinak (např. služba v registračních centrech). J. Jackanič a Pavel Coufal prezentovali dary již odeslané na Ukrajinu a možnost využití financí z krizového fondu BJB. Na závěr jsme se v menších skupinách společně modlili za ukončení války na Ukrajině, za Boží vedení a pomoc pro ukrajinský lid i moudrost a vedení pro nás křesťany nebo sbory, jakou formou pomáhat (kde je naše místo v rámci ČR).
- Rok se s rokem sešel a opět nám přišel z VV BJB rozpis na úvahy do Slova života 2023. Jirka Šimek za náš sbor vybral 20. týden a osloví některé z vás, zda byste se zapojili.
- Probírali jsme úklid modlitebny před Velikonocemi, resp. seznamu prací. Dle dohody na Výroční sborové hodině byl vytvořen soupis k úklidu modlitebny, kde se můžete zapsat k tomu, co jste ochotni uklidit a pak napsat datum, kdy to bylo splněno.
- Setkání jsme zakončili společnými modlitbami.

Sepsal

Jiří Jíra

MÁ „PRVNÍ LÁSKA“ K BOHU

Chtěl bych pokračovat ve svém svědectví, jak se obrácení - událost znovuzrození projevovalo v mém, tehdy vojenském, prostředí.

Uvěřil jsem v Pána Ježíše jako svého Zachránce, Spasitele a Pána, přijal odpuštění hříchu a zmocnění Duchem svatým. Začal jsem vědomě prožívat Boží blízkost a pomoc, ale také zkoušky a pokušení. Hned v neděli brzo ráno naši ženijní četu budili na škrábání brambor do kuchyně. Když jsem se probudil, byla moje první myšlenka, že já vlastně ne-

musím jít, protože jsem byl převelen s traktorem na výpomoc v zemědělském družstvu. Ale chtěl jsem být solidární a tak jsem s nimi šel také. Tam jsem se i nasídal a hned vyrazil ven z kasáren do shromáždění. Ještě jsem chvíli čekal venku na lavičce, až bude začátek shromáždění, když tu zrovna přicházela starší sestra, kterou jsem se znal ze shromáždění. Hned jsem ji vyprávěl, že jsem včera dal život Pánu Ježíši. Ta mi zas vyprávěla o svých životních těžkotech a jak ji Pán pomáhal. Pak jsme šli do shromáždění a prožili požehnaný čas. Po shromáždění mě pozval Tomáš Betko na oběd, kde jsme s jeho rodiči prožili další požehnaný čas vzájemného sdílení. Odpoledne mě vzal k svému bratrovi, který nám přehrával krásné písně, které přivezl bratr kazatel Kondač ze světového baptistického kongresu z Brazílie. Odpoledne jsme ještě stihli shromáždění v Biskupicích a pak další bratr Ondrej mě odvezl ještě na večerní shromáždění do Bratislavy. Byl to pro mě úžasný, až neskutečný čas, který mi Pán Bůh dal hned druhý den po obrácení. Zažíval jsem, co to znamená narodit se do Boží rodiny, sdílet se se svými duchovními sourozenci a prožívat Boží blízkost. Kdybych zůstal v místě brigády, zřejmě bych se procházel po vesnici a posedával v hospodě, kde jsem se stravoval. Díky Bohu, že ve mně probudil takovou touhu po shromáždění, že jsem odjel na ten víkend do Bratislavy a byl jsem uchráněn od pokušení hospodského prostředí.

V pondělí jsem opět odjel a pokračoval v brigádě. Hned mne poslali svázat hlávkové zelí z pole a vše dobře probíhalo. Až když jsem jel pro poslední naložený valník, nastaly problémy. To už jsem byl na poli sám. Bylo hodně mokro a já jsem valníkem uvízl v bahně. Traktor jsem musel odpojit a s pomocí řetězu jsem chtěl zabořený valník vyprostit. Silný řetěz se mi přetrhal a v této beznadějně situaci jsem objevil ještě slabounký řetěz. Viděl jsem, že každá moje snaha je marná. Modlil jsem se a stal se zázrak. Valník se mi podařilo vytáhnout s tím slabým řetízem. Do vesnice jsem se vracel vyčerpaný a zablácený, ale radostný a vděčný Pánu. Tam mne čekala další zkouška. Z kanceláře, kde jsem přespával, jsem byl přestěhován mezi brigádníky, kteří mluvili jen maďarsky. Byly tam železné palandy, nepořádek a alkohol. Uvědomil jsem si nebezpečí alkoholu, vždyť alkohol zabíjí. Už dříve jsem zažil tragedii, když jsme s kamarádem jeli podnapilí na motorkách. Kamarád, který jel přede mnou a nevybral zatáčku, vypadl z motorky a motorka spadla na něj a zahynul. Moje záchrana byla, že jsem měl slabší motorku a jel jsem pomaleji. Týdenní pobyt s opilými brigádníky mi připomněl, že bych se měl vyvarovat alkoholu. V tomto prostředí to nebylo lehké a jen jsem se modlil, abych to ten týden vydržel.

V sobotu večer jsem se vrátil do kasáren a v neděli 2. října 1960 jsem měl zase vycházku a vzal jsem s sebou svého nejlepšího kamaráda, abych mu ukázal, kam chodím do shromáždění. Byl jsem rád, že tam se mnou zůstal. Prožíval jsem Boží blízkost a také jsem se

vděčně připojil ke společným modlitbám. Sbor měl zrovna na tuto neděli odpoledne naplánovaný křest ponořením. Kazatel, který byl svědkem mého obrácení, navrhl staršovstvu, že bych také mohl být pokřtěn. Bratři starší, když vyslechli mé svědectví, s tím souhlasili. Manželka kazatele mi předala křtící roucho a bratr Fadim, který byl také přítomen mému obrácení, mne pozval na oběd. Byl jsem vřele přivítán a cítil jsem se tam jako doma. Odpoledne se konal křest, kde nám byl přečten text z ev. Jana 10, 27 - 29: „Moje ovce slyší můj hlas, a já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život: nezhynou na věky a nikdo je z mé ruky nevyrvé. Můj otec, který mi je dal, je větší nade všechny, a nikdo je nemůže vyrvat z Otcovy ruky.“ Toto Boží ujištění mne provází dodnes.

Karel Kuc

NA NÁVŠTĚVĚ U...

Nedávno jsem si pročítala svou sbírku sborových Zpravodajů a napadlo mě, že bychom mohli obnovit rubriku Na návštěvě u..., protože mezi nás přibylo pár nových Božích dětí. Rádi se navzájem více poznáme, pokud budou souhlasit, a rozhovor může být někomu i povzbuzením na cestě za Pánem. Tak tedy:

Na návštěvě u...Petry Boučkové

U Petry nás přivítal velký prostor a výborné pohoštění. Petra uvařila kávu a čaj a usedla s námi k rozhovoru.

Petro, odkud vlastně pocházíš a jaké jsi měla dětství?

Pocházím ze Zahrádek. A dětství? Hezký. Bydleli jsme společně s dědečkem a babičkou. Děda umřel, když jsem byla malá a pamatuju si, jak jsem tomu vůbec nerozuměla, byly mi asi 3 roky, brácha ještě nebyl na světě a já chtěla dědečka na hřbitově vykopat.

Když naši chodili do práce, babička mě hlídala a to bylo úžasné. Už tenkrát si mě Pán Bůh chystal, babička mě vodila do kostela. Celá vesnice vlastně tehdy chodila do kostela a věřili v Boha. Připadalo mi, že se babička modlí každý den. Neuměla psát ani číst, ale modlitby uměla. Vysvětlovala mi vše o Bohu a později se to začalo prát s tím, co mi říkali rodiče nebo co jsem slyšela ve škole, totiž, že Bůh není. Když mi bylo tak 16, 17 let, tak když jsme šli do kostela, byl prázdný. Ale z dětství si pamatuju, že kostel byl plný lidí.

Do místnosti přišel Vašek a smál se, že děláme rozhovor. Chvilu s námi poseděl.

Petra pokračuje:

Jinak jsme měli s bratrem moc hodné rodiče. Tedy maminka, ta to maskovala, byla přísná, ale věděli jsme, že nás mají rádi. Teď zpětně vidím, že nás Bůh tak nějak vedl a chránil, vždycky, když bylo něco špatně, tak nakonec se to obrátilo v dobré.

Čím jsi chtěla být?

Měla jsem těžkou pubertu. Z hodné holčičky byla zlobivá. Ale když jsem pak nastoupila do práce, tak se něco ve mně změnilo. Vyrála jsem.

Čím jsem chtěla být? Nejdřív jsem chtěla být třeba prodavačkou bot. Rodiče řekli, že musím na školu. Vůbec jsem nevěděla, jakou školu vybrat. Brala jsem to vylučovací metodou a vybrala zdravotní školu. Maminka byla také sestřička. Ale vždycky, když mě vzala k sobě do ordinace, tak ten pach dezinfekce mi strašně vadil. Z jehel se mi dělalo taky špatně. Ale jako malá jsem si často hrála na doktorku. Jednou mě maminka vzala na návštěvu za babičkou, která onemocněla a byla v nemocnici. Na pokoji tam bylo 4 nebo 5 babiček. Všude měly hadičky, pytlíky, nikdy jsem to předtím neviděla. Byla jsem z toho všeho v šoku. Bylo mi 14 let, vybírala jsem si školu a od maminky to byl záměrný tah, jestli to chci opravdu dělat. Najednou jsem opravdu nevěděla, jestli jsem vybrala dobře. Nakonec jsem na zdravotní školu šla. Ale dlouho, když jsem byla na škole, mi některé věci vadily, píchnout injekci a tak. Až vlastně, když jsem začala pracovat, tak jsem se nejvíc naučila a začalo mě to i bavit.

Jak jsi začala žít s Bohem?

Jak už jsem řekla, viděla jsem celý život jeho požehnání, i když jsem s ním nežila každý den. Byla jsem trémistka, říkala jsem, maturitu, to neudělám, a udělala jsem. Řidičák, ten neudělám, a udělala. Když jsem nastoupila do práce – na neurologii, viděla jsem tam lidi umírat. A šrotovalo mi to, co se s tím člověkem stane po smrti, kam jde? V Zahrádkách jsem občas šla do kostela, a tam byl nový farář a hrál na kytaru, zpíval, bylo to jiný a krásný, chodilo tam hodně lidí. Ale jak jsem pracovala na směny, nebylo moc času, byla jsem v práci i o víkendech. Práce mi dávala zabrat, učila jsem se mnoho nových věcí, napichovat kapačky, zpočátku mi to nešlo, ale pak se to po 14-ti dnech zlomilo a podařilo se a já děkovala Bohu.

Asi po roce jsem si tu práci zamilovala, měla jsem z ní dobrý pocit. Byla to radost, vidět lidi, jak se rozchodí po mrtvici, uzdraví, samozřejmě mnoho lidí taky umřelo, ale hodně lidí odešlo po svých a to byl vždycky tak nádhernej pocit.. Přesně jsem věděla, že tam nejsem náhodou, že to všechno v mém životě vede Bůh, že to Pán Bůh všechno naplánoval. Často jsem o něm v životě přemýšlela, jestli teda je nebo ne, spíš ano. Jen jsem to neuměla nějak uchopit.

Jednou, když už jsem měla Kubu – syna, tak se mi zdál hrozně živý sen, zdálo se mi, že jsem v Jeruzalémě, jsem v tom místě, kde je

hrob Ježíše Krista a on se najednou objevil a říká: vidíš, já opravdu jsem...začaly mi téct slzy, probudila jsem se a říkala jsem: Promiň, že jsem pochybovala. Říkala jsem si, tohle není náhoda. A dělo se mi hodně věcí „mezi nebem a zemí“, které jsem si neuměla vysvětlit.

Jak šel život dál, po mnoha letech jsem se potkala s Hankou Šulcovou. Bylo to někdy v roce 2017. Bůh mě na to nachystal. Chodila k nám do ordinace jako pacientka. Volala si o recept, potom, jestli bych jí ho hodila do schránky, pak poprosila, zda bych jí donesla léky domů, vyzvedla jsem léky, donesla jí je, a pořád jsem spěchala, měla jsem toho moc, nebyl čas se zastavovat. A jednou mi Hanka říká, sestřičko, pojďte dál. A já jsem si říkala, pořád říkám, že nemám čas, tak já jdu. A vlezla jsem do toho bytu, všechno se mě dotýkalo, bylo mi jí líto, viděla jsem tam urny Hanky mladší a manžela, šly mi slzy do očí. Hanka se rozpravovala o svém životě a během chvíleky mi toho tolik řekla...ona zdravotní sestřička, já taky, manžel alkoholik, já prožívala podobně těžké věci...vyprávěla o dceři Haně. Měly jsme tolik společných věcí, hodně jsme se sblížily, začaly jsme si hrozně rozumět. Vlastně jsem k ní pak i utíkala do klidu, odpočinout, abych nebyla doma. Vídaly jsme se denně.

A pak tě pozvala do sboru v Brništi?

Pak mě pozvala na Díkuvzdání. Říkala, neboj se, to nejsou žádní sektáři. Povzbuzovala mě, abych jela. A tak jsem jela. Měla jsem trému. Každý se mně tam představoval a pamatuju si nejvíc Boženku, a to, co Boženka řekla, to mě hluboce zasáhlo a rozbřečelo. Boženka řekla, že když byla těhotná s Pétou, že je strašně ráda, že Pán Bůh přikryl v těhotenství všechny ty vady, že se Péťa mohla narodit, že za to děkuje Bohu. Poprvé v životě jsem slyšela, že někdo děkuje Bohu za něco jakoby takhle těžkého. Říkala jsem si, to je úžasný. Pak jsme jely s Hankou do Brniště na vánoční koncert. Ten se mi taky moc líbil. Cítila jsem se tam dobře. Hana mě pak vzala i na normální bohoslužbu. Říkala jsem si, že se nesmím nechat někam tlačit, kam nechci. Tak jsem si tam sedla a stalo se něco, co jsem nezažila. Ne že já bych hledala Pána Boha, to on si mě tam našel. V té době jsem doma zažívala moc těžký věci, všechno bylo jako by v troskách, nevěděla jsem, co bude za týden, za měsíc, ale u té Hanky, tam mi bylo dobře a na té bohoslužbě jsem cítila dokonalý pokoj a klid. Věděla jsem, že Bůh je a já ho cítím. A tohle jsem nikdy v životě nezažila, na žádné Půlnoční, v katolickém kostele, nikde. Věděla jsem, že příští neděli pojedou zas, bylo to, jako bych si umyla duši. Teď jsem asi byla i připravená na setkání s ním. Potřebovala jsem ho. A co mě hodně oslovovalo, byly chvály. To jsem do té doby nikdy nezažila. To bylo něco úžasného.

A jaké chvály máš nejradši?

Třeba: Miluju tě, Pane, láskou tvou, láskou, kterou do srdce mi vložil, děkuju ti Bože můj, Otče můj, děkuju ti za to, žes mě stvořil. Nebo: Úžasný Bůh, vesmíru vládce, vím, že jsi můj nejlepší rádce...

Petro, kdybys měla říct, co ti život s Bohem dává, co by to bylo?

Když se Vašek vrátil z léčebny (Teen Challenge), děly se úžasné věci, najednou se všechno řešilo zázračně a postupně. Bydlení, Kubova práce...Vašek byl tak proměněnej. Viděla jsem, jak Bůh opravdu jedná. Co mi život s Bohem dává? Bůh mě neustále překvapuje a udivuje. Má dokonalý plány. Když je něco bezvýhodného, můžeme se modlit a on dá vždy řešení a je to to nejlepší řešení, než jaký bychom mohli vymyslet.

A je něco, co ti Bůh vzal?

Vzal mi sebestřednost, a také neustálé porovnávání se s druhými lidmi, což byl v životě můj problém.

Máš nějakou oblíbenou knihu v Bibli?

Mám ráda knihu Daniel a také příběhy o Josefovi a Mojžíšovi a z Nového zákona Skutky apoštolů.

Petro, jsme moc rádi, že jsme tě mohli poznat a děkujeme za zajímavý rozhovor.

Ptaly se

Martina a Kamila

SVĚDECTVÍ**Bože, já nejsem automechanik**

Byl krásný podzimní den. Vítr skučel v korunách stromů, stejně jako desítky aut co se hnaly po silnici číslo 9 směr Nový Bor.

Zrovna jsem přeřazoval na pátý rychlostní stupeň a sledoval jak se po-ma-lu zvedá ručička na tachometru, ale úctyhodně rychle jede otáčkoměr. Safra, ty auta, všude jen auta. Pořád jen auta, auta. A máš auto? A ono se ti rozbilo auto, a je potřeba natankovat do auta, a už si zaplatil pojistku na auto, a máme technickou na auto?

Poslední měsíce mě vlastnictví automobilu ubíjí víc, než je asi zdravo. Občas si říkám, že život byl dřív fakt tvrdej, ale tak nějak klidnej.

Nejsem žádný automechanik a nikdy jsem o to nestál. Jako kluk jsem toužil po tom být dřevorubcem v Kanadě, nebo na Sibiři. Když jsme jako pubertáci postávali před školou, a nebo za školou, což bylo dost často, furt se řešila auta. Auto sem, auto tam. Všeemožný porpore, značky, koňský síly. Nechápal jsem to. Proč zrovna ty auta? To se třeba nemůžeme bavit o něčem jiným?

Učil jsem se nazpaměť značky aut a to ještě úmorněji a s větším

odporem než periodickou tabulku prvků a to je co říct. Naučil jsem se nesmrtelnou větu - BMW 320D turbo diesel, přímé vstřikování. Z nuly na sto pod deset vteřin. To byl vrchol mého zájmu o auta. Není divu, že jsem většinou jen tak postával v hloučku odborníků na automobily a okopával patník špičkovou boty a dál si v hlavě představoval nekonečnou Tajgu. Prý jen ptáci a mrtví vědí, kde končí, wau.

V rádiu zrovna hrají písničku od Chinaski, mám jí rád. Je o vlajce mé rodné země, o svařáku a o životě. Povšimnul jsem si, jak na krajnici stojí odstavené auto a blikají mu výstražný světla. Člověk má vždycky na rozmyšlenou asi tak 3 - 5 vteřin. Zastavit, nezastavit, kdo sedí v autě, proč tu stojí, budu schopný mu pomoci?

Než mi doběhly všechny mé pětivteřinové úvahy, už jsem zapínal výstražný světla i já a v hnusným větru jsem cupital k osiřelému vozu na silnici číslo 9. V autě seděl mladý pár, nejsou Češi, moc si nerozumíme, ale nakonec mávnutím ruky naznačím ať otevře pán kapotu, aspoň se schováme před větrem. Stojíme tam oba dva a koukáme na sebe a na motor, který nechce jet. Koukáme, co kdo tak jako málo zná a rukama nohama se domlouváme, jestli je olej, jestli jede baterka...

Naznačuji mladému muži, ať jde nastartovat, že se podíváme co se děje, neděje a co kde zní, nezní.

Po první, nic. Po druhé, nic. Po třetí.... taky nic.

Stojím tam v tom hnusným počasí a přemýšlím co dál? Přemýšlím, jak mu mám teď říct, že nevím. Přemýšlím, jestli by někdo jiný zastavil?

Nakonec mi to nedá, jdu za mužem a naznačuji mu, ať to zkusí ještě jednou a pořádně prošlápne plyn.

Jdu k motoru, opřu se o něj a prosím Boha aby to chytlo... "Vždyť Ty víš, Pane, jak nesnáším tyhle situace, jak mám odjet a nechat je tu stát? Já přece nejsem žádný automechanik. Prosím Tě, Pane, ať to chytne."

Vítr se opíral do okolních stromů a já uháněl, vstříc úžasnému dobrodružství v Lidlu, po silnici číslo 9 s pocitem, že Bůh je nejlepší automechanik na světě.

David Čorba

ZE SBOROVÉ KNIHOVNY

Paul Tournier: Osamělost mezi lidmi (příčiny a důsledky, východiska a řešení osamělosti)

Kolik asi mužů a žen kolem nás, na které narážíme každý den, žije v tichém osamělosti? Lékař, který je také tak trochu zpovědníkem, to ví lépe, než kdo jiný.

Kniha švýcarského lékaře rozebírá tíživý společenský fenomén naší doby: pocit osamělosti, kterým do jisté míry trpí každý z nás. Na řadě příkladů z praxe autor přibližuje zlom, kdy v člověku vzniká silný pocit samoty. Kniha přináší nový pohled na takto vznikající pocity - ať už legitimní či falešné - a zároveň nabízí jasné východisko, kterým je společenství a úzký vztah s druhými a s tím, co nás přesahuje.

Elisabeth Elliotová: Vášně a čistota

V knize autorka zdůrazňuje, že je potřeba Kristu dennodenně odevzdávat veškeré záležitosti srdce a čekat na Něj. Na vlastním milostném příběhu s Jimem Elliotem ukazuje, jak může být tato často bolestná kázeň užitečná. Úryvky dopisů, deníků a vzpomínkami sdílí svá pokušení, zápasy, vítězství a oběti dvou mladých lidí, jejichž oddání Kristu bylo větší než jejich vzájemná láska.

R. Kucová

BIBLICKÝ KVÍZ

Doufám, že jste byli úspěšní v minulém kvízu a užili jste si trochu zába-
vy i napětí při hledání či kontrole odpovědí. Zde máte pár další otázek:

1. Který z následujících nebyl synem Leji?
 - a) Šimon
 - b) Juda
 - c) Benjamín
 - d) Ruben
2. Hospodin se ve snu tázal Šalamouna, co mu má dát. O co Šalamoun požádal?
 - a) aby mu dal mnoho žen
 - b) o požehnání, aby mohl vystavět chrám
 - c) poslušné srdce a aby mohl rozeznávat dobré od zlého
 - d) aby byl jako jeho otec David
3. Kdo řekl o Ježíši, že to byl spravedlivý muž?
 - a) Pilát
 - b) Setník
 - c) Nikodémus
 - d) Herodes

Odpovědi z minulého čísla:

1a, 2a, 3b, 40d, 5b, 6c, 7b, 8b, 9a, 10b

křesťanský mládežnický tábor 2. - 9. 7. 2022

prežit
užit
žit

PŘIHLÁŠKY A BLIŽŠÍ INFORMACE
LUKO.KUC@GMAIL.COM
737630820
(HLAVNÍ VEDOUCÍ)

↔
pořádá YMCA Sever, z. s.

NOVÝ SVĚT

Příběh Pocahontas

LETNÍ TÁBOR PRO ŠKOLÁKY

23. – 30.7. 2022

Kontakt: Matouš Pechman

E-mail: MATOUS.PECHMAN@GMAIL.COM

Telefon: +420 723 282 166

Místo: SKAUTSKÁ CHATA SELEŠKA

Cena: 2200,- (2000,- členové YMCA)

YMCA SEVER ZA PODPORY MŠMT A OBCE BRMIŠTE

Rozhovory nad Biblí

každé úterý v 18:00
v Oáze

Téma:

Lukášovo evangelium
Bůh a jeho vlastnosti

Mládež

pátek 19:30

1.4. Anet

8.4. Luko

15.4. *velkopáteční ztišení*

22.4. Vítek

29.4. Jirka Š.

Dorost

čtvrtek 17:00

7.4. Hanka

14.4. Anička

21.4. Zuzka

28.4. Jirka

Skupinky

Skupinka v Novém Boru:

-

Skupinka ve Stráži pod Ralskem:

každé pondělí v 17:30

Skupinka v Mimoni:

čtvrtek 14. a 28.4. v 18:00

Skupinka „Východní“:

dle domluvy

Nedělní bohoslužby

3.4. vedení: Jiří Šimek

Kázání: Alexander Barkóci

10.4. vedení: Martina Matysová

slovíčko nejen pro děti: Kamila Matysová

17.4. vedení i kázání: Jiří Šimek

24.4. vedení i kázání: Jiří Šimek

**Nedělní škola
pro děti 3–10 let
v klubovně v 1. patře**

3.4. Petra

10.4. Slovíčko nejen pro děti: Kamila

17.4. Anička (velikonoce)

24.4. Petra

AKCE SBORU:

Čtvrtek 7.4.	Setkání staršovstva v 17:30
Neděle 10.4.	Sborová hodina po společném obědě
Pátek 15.4.	Velkopáteční ztišení v 18:00
Neděle 17.4.	Modlitební svítání na Brnišťáku, odchod od modlitebny v 5:30
Pondělí 18.4.	Výlet nedělní školy, rodičů, dětí i přátel - Velikonoční stezka u Zákup
Středa 27.4.	Setkání staršovstva v 17:30

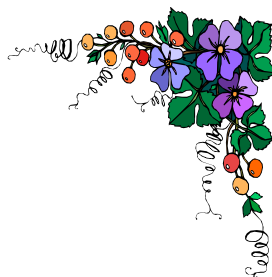
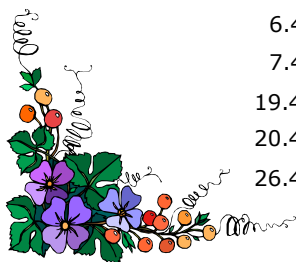
DALŠÍ AKCE:**TAXISLUŽBA:**

David Matys, tel. 724 066 686

BLAHOPŘEJEME

Narozeniny tento měsíc slaví:

3.4.	Růžena Kucová
4.4.	Alena Ptáčková
5.4.	Vladka Danzerová
6.4.	Petr Malý
7.4.	Markéta Matysová
19.4.	Vít Berko
20.4.	Artur Kuc
26.4.	Jaruška Mžiková

Vydalo BJB Brniště pro svou vnitřní potřebu

Šéfredaktor: Martina Matysová, martina.matys@bjb-brniste.cz, 607 705 926

Korektura: Martina Berková

Tisk: David Matys

Uzávěrka příštího čísla je ve čtvrtek 28. 4. 2022

Tento Zpravodaj je k přečtení i ke stažení na našich internetových stránkách:

www.bjb-brniste.cz